

ΠΙΝΥΞ

ΝΟΜΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΔΕΚΑΗΜΕΡΟΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ	Συνδρομή ἑτησία δρ. 6. — Καταχωρῆς. ὁ στίχος λ. 30.	ΠΑΤΡΑΙ
Ὀδὸς «Μαιζώνος»	Διευθυντῆς Σ. Α. ΓΚΟΛΦΙΝΟΠΟΥΛΟΣ Δικηγόρος	Φεβρουάριος 1898

Τιμὴ ἐκάστου φύλλου λεπ. 30.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

- Νομολογία Ἀρείου Πάγου Πολιτικῆ (1898)
- Νομολογία Ἐφετείου Πατρῶν (1897)
- Νομολογία Πρωτοδικείου Πατρῶν (1896—1897)
- Ἀκυρότης φυλακίσεως καὶ ἐπίσευσις.
- Τοῖς Συμβολαιογράφοις.
- Διάφορα.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ

Ἄριθ. 4 (1898) Τμ. Α'.

Εἰσηγητῆς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Π. ΒΑΛΒΗΣ

Κτητικὴ παραγραφή — προσαύξησις χρόνου νομῆς δικαιοπαρόχου κακῆ πίστεως — μὴ ἐπέκτασις νόμου κατ' ἀναλογίαν — οὐ λόγος ἀναίρεσεως.

Ἐπειδὴ κατὰ τὰς διατάξεις τῶν Νόμων 1. Κ. (7. 30) Ν. 11. Π. (44. 3) καὶ Νόμ. 11. Κ. (7. 32) ἐπὶ κτητικῆς παραγραφῆς ἡ καλῆ τῆ πίστεως ἀρξαμένη νομὴ τοῦ δικαιοπαρόχου προσαυξάνει εἰς τὴν τοῦ διαδόχου, κατ' ἀκολουθίαν ἀφοῦ τὸ δικαστὴν Ἐφετεῖον δέχεται, ὅτι ἡ ἀγωγὴ τῆς μητρὸς τῶν ἀναιρεσειόντων εἶχεν ὡς βάσιν τῆ κακῆ τῆ πίστεως νομὴν αὐτῆς τε καὶ τοῦ δικαιοπαρόχου τῆς, συμφώνως μὲ τὸν ἀνωτέρω νόμον ἀπεφάνητο ἀπαράδεκτον τὴν προσαύξησιν, καὶ ὁ περὶ τοῦ ἐναντίου λόγος ἀναίρεσεως ἀπορριπτέος δὲν εἶναι δὲ λόγος ἀναίρεσεως ἂν τὸ δικαστήριον δὲν ἐξέτεινε τὴν περὶ ἀποσβεστικῆς παραγραφῆς διάταξιν καθ' ἣν ἀκαὶ ἡ κακῆ τῆ πίστεως νομὴ τοῦ δικαιοπαρόχου προσαυξάνει εἰς τὴν τοῦ διαδόχου.

Ἄριθ. 5 (1898) Τμ. Α'.

Εἰσηγητῆς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. Α. ΠΕΤΡΙΤΣΗΣ

Ἀίτησις παρατάσεως προθεσμίας πρὸς ἐξέτασιν μαρτύρων — μὴ λήψις ὑπ ὄψει ἐν συνόλῳ δικογράφου — διακοπὴ σχέσεων Ρουμανίας καὶ Ἑλλάδος — οὐ κώλυμα ὄρισμοῦ χρόνου ἐξετάσεως καὶ Εἰσηγητοῦ — ἀναίρεσις.

Ἐπειδὴ, ὡς ἐξάγεται ἐκ τῆς ἀπὸ 22 Αὐγού-

στου 1894 αἰτήσεως τῶν ἀναιρεσειόντων περὶ παρατάσεως προθεσμίας, οὗτοι ἐζήτησαν νὰ παραταθῆ ἡ προθεσμία πρὸς ἐξέτασιν τῶν μαρτύρων αὐτῶν διὰ τὰ ἐπιβληθέντα αὐτοῖς θέματα ἀποδείξεως καὶ διὰ τὴν ἀνταπόδειξιν τῶν ἐπιβληθέντων τοῖς ἀναιρεσιβλήτοις θεμάτων, οὐ μόνον διὰ τοὺς ἐν Ρουμανίᾳ διαμενοντας μάρτυρας, ἀλλὰ καὶ διὰ τοὺς ἀλλαχοῦ, καθόσον ὡς διατυποῦσι δὲν ἠδυνήθησαν νὰ ἐξετάσῃ πάντας τοὺς μάρτυρας αὐτῶν καὶ ἰδίᾳ τοὺς ἐν τῇ Ρουμανίᾳ. Τὸ Ἐφετεῖον Ἀθηνῶν ἐν τούτοις διὰ τῆς προσβαλλομένης ὑπ' ἀριθ 2405 τοῦ 1896 ὀριστικῆς ἀποφάσεως, τῆς δεξαμένης διὰ τῆς 11ης αἰτιολογίας ὡς ὀρθὰς τὰς σκέψεις τῆς ὑπ' ἀριθ. 3229 τοῦ 1894 ἀποφάσεως αὐτοῦ, δὲν ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν οὐδ' ἐξετίμησε τὸ σύνολον τοῦ δικογράφου τῆς αἰτήσεως παρατάσεως προθεσμίας, ἀλλὰ μόνον τὴν ἐν αὐτῇ αἰτήσιν ὅσον ἀφορᾷ τοὺς ἐν Ρουμανίᾳ μάρτυρας καὶ οὕτω ἐδίκασε παρὰ τὰς προτάσεις τῶν ἀναιρεσειόντων κατὰ παραβίαν τοῦ ἄρθρου 170 Πολ. Δικονομίας, ὅπερ ἐπίγεται ἀναίρεσιν.

Ἐπειδὴ, ἐκτὸς τούτου, ἡ ρηθεῖσα ὑπ' ἀριθ. 2405 ἀπόφασις ἀναφερομένη ὡσαύτως εἰς τοὺς λόγους τῆς προηγουμένης ὑπ' ἀριθ. 3229 καὶ δεχθεῖσα ὡς αὐτὴ ὅτι διακοπεισῶν τῶν διπλωματικῶν σχέσεων μεταξὺ Ρουμανίας καὶ Ἑλλάδος δὲν ὄφειλε νὰ ὄρισῃ χρόνον καὶ εἰσηγητὴν κατὰ τὰ ἄρθρα 249 καὶ 307 Πολ. Δικον. δρίζουσι πρὸς ἐξέτασιν τῶν ἐν Ρουμανίᾳ μαρτύρων, καθιέρωσεν ἀρχὴν ἀντικειμένην εἰς τὰ ἄρθρα ταῦτα, ὅτι δηλαδὴ ἐν περιπτώσει διακοπῆς σχέσεων ἀποκλείεται ὁ διάδικος πασης προθεσμίας καὶ δικαιοματικῶς ὅπως ἐξετάσῃ μάρτυρας κατοικοῦντας ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ χώρᾳ πρὸς ἣν ἡ διακοπὴ, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ἄδηλος ἐστὶν ὁ χρόνος τῆς ἐπαναλήψεως τῶν σχέσεων καὶ οὕτω παρεβίασε τὰ ρηθέντα ἄρθρα 249 καὶ 307 Πολ. Δικον.

Ἄριθ. 9 (1898) Τμ. Β'.

Εἰσηγητῆς ὁ ἀρεοπαγίτης κ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
Γνωστοποίησις μαρτύρων ὑπὸ ἄλλο ὄνομα ἢ ὑπὸ μὴ ἀληθοῦς ἐπάγγελμα — φιλία ἢ οἰκειότης μάρτυρος πρὸς

ἀποδεικνύοντα — οὐ λόγος ἐξαιρέσεως — μάρτυς διατελέσας ἐν ὑπηρεσίᾳ ἀποδεικνύοντος — οὐκ ἐξαιρείται — ἐξαιρέσεις δικαστικῶν ἀντιληπτῶν καὶ δικηγόρων — ὑπὸ τίνος προτείνεται — προθεσμία πρὸς διεξαγωγὴν τῶν ἀποδείξεων — ἐναρξίς διεξαγωγῆς — ἐξακολουθήσεις καὶ ἄνευ παρατάσεως πέραν τῆς ορισθείσης διορίας — νόμιμος — κληροδότημα ἐπισυμβᾶσα ἔχθρα μεταξὺ κληροδόχου καὶ διαθέτου — σιωπηρὰ ἀνάκλησις.

Ἐπειδὴ αἱ παρ' ἀμφοτέρων τῶν διαδίκων προταθεῖσαι ἐνώπιον τοῦ Εἰσηγητοῦ καὶ ἤδη ἐπαναλαμβάνονται ἐνστάσεις ἀκυρότητος τῆς ἐξετάσεως τῶν μαρτύρων τῆς ἀποδείξεως καὶ τῶν τῆς ἀνταποδείξεως, ὡς μὴ γνωστοποιηθέντων ὑπὸ τὸ ἀληθές αὐτῶν ἢ κύριον ἐπάγγελμα, τῶν δὲ μαρτύρων τῆς ἀποδείξεως ὡς μὴ γνωστοποιηθέντων ὑπὸ τὸ ἀκριβές αὐτῶν ἐπώνυμον, ὑφ' ὅ ἐῖναι κυρίως γνωστοί, ἀλλ' ὑπὸ ἄλλο κατὰ τι μόνον παραλάσσαν τὸ ἀληθὺς, εἶναι ἀνυπόστατα, διότι οὐδεμία δύναται ἐντεῦθεν νὰ γεννηθῆ ἔυλογος ἀμφιβολία περὶ τῆς ταυτότητος αὐτῶν, ἢν οἱ λοιποὶ αὐτῶν χαρακτηρισμοὶ οἱ ἐν τῷ ἐγγράφῳ τῆς γνωστοποίησεως περιεχόμενοι ἀρκούντως βεβαιούσιν ἀνυπόστατοι ἐπίσης εἶναι αἱ ἐνστάσεις ἀκυρότητος τῆς ἐξετάσεως μαρτύρων τινῶν τῆς ἀποδείξεως: ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ἐγνωστοποιήθησαν ὡς κάτοικοι Σύρου, ἐν ᾧ κατοικοῦσιν ἐν Ἐρμούπολει, τὸ μὲν διότι ἐκ τῆς ἐσφαλμένης μνείας τῆς κατοικίας αὐτῶν ὡς κατοικῶν Σύρου, ὑφ' ὅ ὄνομα εἶναι κοινῶς γνωστὴ ἢ πρωτεύουσα τοῦ νομοῦ Κυκλάδων Ἐρμούπολις δὲν δύναται ἐπίσης νὰ παραχθῆ ἔυλογος ἀμφιβολία περὶ τῆς ταυτότητος αὐτῶν, τὸ δὲ διότι ἐν τῇ μεταγενεστέρᾳ γνωστοποιήσῃ τῶν ὀνομάτων τινῶν ἐκ τῶν μαρτύρων τούτων ἐσημειώθη ἢ ἀληθές αὐτῶν κατοικία.

Ἐπειδὴ αἱ ἐνστάσεις ἐξαιρέσεως τῶν μαρτύρων τῆς ἀποδείξεως καὶ τῆς ἀνταποδείξεως λόγῳ φιλίας ἢ οικειότητος πρὸς τὴν διεξαγάγουσαν τὴν ἀπόδειξιν ἐφεισβλήτων εἶναι ἀνυπόστατοι, διότι τὸ ἄρθρον 324 τῆς Πολ. Δικονομίας ὡς λόγον ἐξαιρέσεως καθιεροῖ τὴν ἰδιάζουσαν σχέσιν ὑπηρεσίας ἢ ἐξαρτήσεως, καὶ οὐχὶ ἀπλῶς τὴν ἰδιάζουσαν φιλίαν ἢ οικειότητα.

Ἐπειδὴ ἀνυπόστατος ἐπίσης εἶναι ἡ ἐνστάσις ἐξαιρέσεως τῶν μαρτύρων τῆς ἀποδείξεως λόγῳ ἐξαρτήσεως αὐτῶν ἐκ τῆς ἐφεισβλήτου, ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τῆς ὁποίας διετέλεσαν ἄλλοτε, διότι ὁ νόμος ὡς ἐξαιρετέον θεωρεῖ τὸν μάρτυρα, ὅστις διατελῶν ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τοῦ διεξάγοντος τὴν ἀπόδειξιν καθ' ὃν χρόνον ἐξετάζεται, εὐρίσκεται εἰς ἰδιάζουσαν σχέσιν ἐξαρτήσεως ἐξ αὐτοῦ.

Ἐπειδὴ ὁ ὑπὸ τοῦ ἐδαφ. 4 τοῦ ἄρθρου 324 τῆς Πολ. Δικονομίας ὀριζόμενος λόγος ἐξαιρέσεως τῶν δικαστικῶν ἀντιληπτῶν καὶ δικηγόρων δύναται νὰ προταθῆ μόνον παρὰ τοῦ διαδίκου ὑπὲρ οὐ καθιερώθη ἤτοι παρ' ἐκείνου ὅστις ἔχει

συμφέρον νὰ μὴ ἀνακοινωθῶσιν ὅσα εἰς τὸν μάρτυρα ὡς νομικὸν αὐτοῦ σύμβουλον ἐνεπιστεύθη. Ὅθεν ἀνυπόστατος ἐξελέγχεται ὁ λόγος ἐξαιρέσεως τοῦ μαρτύρου Δ* Β* ὡς διατελέσαντος δικηγόρου τῆς Δ* Λ*, παρ' ἧς ἐκλήθη νὰ μαρτυρήσῃ: ἀνυπόστατος δὲ ἐπίσης εἶναι καὶ ἡ κατὰ τοῦ αὐτοῦ μάρτυρος προτεινομένη ἐνστάσις ἐξαιρέσεως ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ὁ συντάξας τὸ σχέδιον τῆς διαθήκης, δι' ἧς ἀνεκλήθη ἢ προηγουμένη τῆς Γ* Γ* διαθήκη δι' ἧς εἶχεν ἀνακληθῆ τὸ ἐπίδικον κληροδότημα, ἐνδιαφέρεται νὰ κατισχύσῃ ἢ γνώμῃ ὅτι τὸ κληροδότημα δὲν ἀνεκλήθη, διότι οὐδὲν ὡς ἐκ τοῦ λόγου τούτου δύναται νὰ προσδοκᾷ ἄμεσον συμφέρον ἐκ τῆς ἐκβάσεως τῆς δίκης, ὅπερ καὶ μόνον καθιεροῖ ὁ νόμος ὡς λόγον ἐξαιρέσεως.

Ἐπειδὴ ἐκ τῶν ἄρθρων 307 καὶ 247 τῆς Πολ. Δικονομίας προκύπτει ὅτι ἀπαιτεῖται κατὰ τὴν ὀρισθεῖσαν ὑπὸ τοῦ εἰσηγητοῦ ἐντὸς τῆς ταχθείσης διορίας ἡμέραν νὰ ἀρχίσῃ ἢ ἐξέτασις τῶν μαρτύρων, οὐχὶ δὲ καὶ νὰ ἀποπρατωθῇ κατ' ἀνάγκην, διότι ἡ διάρκειά τῆς διεξαγωγῆς τῆς μαρτυρικῆς ἀποδείξεως ἐξαρτᾶται ἐκ διαφόρων περιστάσεων, οἷον ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν μαρτύρων τῆς σπουδαιότητος τῆς μαρτυρίας αὐτῶν καὶ τοῦ χρονικοῦ σημείου ἀφοῦ κατορθώθη νὰ ἀρχίσῃ ἢ ἐξέτασις: ὅθεν οὐδαμῶς κωλύεται ὁ διεξάγων τὰς ἀποδείξεις δικαστής, νὰ ἐξετάσῃ βραδύτερον καὶ πέραν τῆς ταχθείσης διορίας τοὺς ὑπολειπομένους τῶν μαρτύρων οὓς δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐξετάσῃ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ὀρίζων ἐπὶ τούτῳ ἄλλην ἡμέραν, χωρὶς νὰ εἶναι ἀνάγκη νὰ παραταθῆ ἢ ταχθεῖσά ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου προθεσμία: τούτων δὲ δοθέντων ἔπεται ὅτι ἀφ' οὐ ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ὡς προκύπτει ἐκ τῆς ἐν τῇ δικογραφίᾳ ἐκθέσεως τῆς ἐξετάσεως τῶν μαρτύρων δὲν ὑπῆρξε δυνατόν δι' ἔλλειψιν χρόνου νὰ ἐξετασθῶσιν ὑπὸ τοῦ εἰσηγητοῦ κατὰ τὴν ταχθείσαν ὑπ' αὐτοῦ ἤτοι τὴν 9 Ἀπριλίου 1896 ἡμέραν πάντες οἱ ἐμφανισθέντες μάρτυρες, εἶχεν οὗτος τὸ δικαίωμα, καίτοι ἀντιτείναντος τοῦ πληρεξουσίου τῆς ἐκκαλοῦσης, νὰ ὀρίσῃ, ὡς ἔπραξεν, ἄλλην ἡμέραν πρὸς ἐξέτασιν τῶν μὴ ἐξετασθέντων κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην μαρτύρων καὶ μὴ περατωθείσης μηδὲ κατ' αὐτὴν τῆς ἐξετάσεως αὐτῶν νὰ ὀρίσῃ ἐπὶ τούτῳ ἄλλην ἐπίσης ἡμέραν.

Ἐπειδὴ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1 τοῦ 1896 ἀπαράσεως τοῦ Δικαστηρίου τούτου ὑπεχρεώθη ὁ ἐφεισβλητὸς νὰ ἀποδείξῃ ὅτι ἡ ἐκκαλοῦσα μαθοῦσα ὅτι ἡ Γ* Γ* ἀνεκάλεσε τὸ ἀφεθὲν εἰς αὐτὴν κληροδότημα, διετέθη δυσμενῶς κατ' αὐτῆς καὶ ἤρχισε νὰ τὴν ἐξυβρίξῃ, καὶ ὅτι ἐντεῦθεν ἐγεννήθη σφοδρὰ ἔχθρα διαρκέσασα μέχρι τοῦ θανάτου τῆς Γ* Γ* χωρὶς νὰ ἐπέλθῃ ἐν τῷ μεταξὺ συνδιαλλαγῇ.

Ἐπειδὴ κατὰ διαφορὰς διατάξεις τοῦ ἰσχύοντος παρ' ἡμῖν δικαίου καὶ ἰδίως κατὰ τοὺς Νόμους 3 § 11, 13, 31 § 2 (34, 4) καὶ νόμον 9 (34, 9) καὶ τὴν ἀντιστοιχοῦσαν 9 διάταξιν Βασιλικῶν (Σ 42), ἐὰν μετὰ τὴν σύνταξιν τῆς διαθήκης δι' ἧς ἀφῆθη εἰς τινὰ κληροδότημα ἀναφυῆ δεινὴ καὶ σφοδρὰ ἔχθρα μεταξὺ κληροδόχου καὶ διαθέτου ἐνεκα οἰουδήποτε λόγου καὶ διαρκέση μέχρι τοῦ θανάτου τοῦ τελευταίου ἄνευ ἐν τῷ μεταξὺ συνδιαλλαγῆς, ἢ ἐὰν ὁ κληροδόχος ἐκπέρι ἀπροκαλύπτως ὑβρεῖς κατὰ τοῦ διαθέτου (aperito maledictur) ἢ ἐὰν ἡ πρὸς αὐτὸς συμπεριφορὰ τοῦ κληροδόχου εἶναι ἀπρέπης, οἷον ἐὰν καταγγείλῃ αὐτὸν ψευδῶς ἐπὶ ἐγκληματικῇ πράξει, λογίζεται τὸ κληροδότημα σιωπηρῶς ἀνακληθῆν, καὶ τοῦτο διότι δὲν δύναται νὰ ὑποτεθῇ εὐλόγως διαρκοῦσα ἢ διὰ τῆς διαθήκης ἐκδηλωθεῖσα θέλησις τοῦ διαθέτου.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΠΑΤΡΩΝ

Ἄριθ. 93 (1897)

Εισηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. ΚΑΡΑΚΑΛΟΣ

Δίκη περὶ τὴν ἐκτέλεσιν — ἐκκαθαρισμένοι ἐνοστάσεις — ἔννοια — Ἀναστασιανὸς Νόμος.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸν Νόμον (ἄρθρ. 872 Πολιτ. Δικον.) πλὴν τῶν ἐνοστάσεων αἰτινες ἀφορῶσιν εἰς τὸ χρέος δι' ὃ ἡ ἐκτέλεσις καὶ αἰτινες δέον νὰ ὦσιν ἐκκαθαρισμένοι, ἔξεταστέαι εἰσὶν αἱ ἀφορῶσαι εἰς ἀτάξιν τῆς διαδικασίας, περὶ ὧν δὲν ἐφαρμόζεται ἡ περὶ ἀνεκκαθαρίστου κανὼν, καθόσον δὲν εἶναι ἐφικτὴ εἰς τὸν ὀφειλέτην ἡ προαποδείξις ἐπομένως ὀρθῶς τὸ πρωτοδικὸς δικάσαν Δικαστήριον δὲν ἀπέρριψεν ὡς ἀνεκκαθαρίστους περὶ μὴ νομίμου κοινοποιήσεως τοῦ ἐκτελουμένου συμβολαίου καὶ τοῦ ἐκχωρητηρίου, ὡς καὶ τοῦ προγράμματος καὶ τῆς κατασχετηρίου ἐκθέσεως.

Ἐπειδὴ καὶ τὴν ἐκ τοῦ Ἀναστασιανοῦ νόμου, ὀρθῶς δὲν ἀπέρριψεν ὡς ἀνεκκαθαρίστον τὸ Πρωτοδικεῖον, διότι καθ' ὃ τρίτος ὁ ἐφεσιβλητὸς ἀνάκωπτων δὲν ἠδύνατο νὰ ἔχῃ προαποδείξιν.

Ἄριθ. 95 (1897)

Εισηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. ΚΑΡΑΚΑΛΟΣ

Δισταγμὸς Προέδρου — ἀπόφασις Δικαστηρίου — ἐκκλητὸν — αἰτίαι ἀνακλήσεως ἀποφάσεως Προέδρου — μεταγενέστερα γεγονότα — σφράγισις κληρονομίας — ἑνδιαφερομένων παράστασις.

Ἐπειδὴ ἀφοῦ ὁ Πρόεδρος τοῦ Πρωτοδικείου παρέπεμψεν εἰς τὸ Δικαστήριον τὴν ἐκδικασιν τῆς αἰτήσεως τοῦ ἐκκαλοῦντος περὶ ἀνακλήσεως

τῆς ὑπ' ἀριθμ. 242 ἀποφάσεως τοῦ Προέδρου, δι' ἧς διώρισε φύλακα τῶν ἐν τῇ ἐκθέσει τῆς ἀπογραφῆς πραγμάτων τῆς ἀποβιωσάσης Ε' Σ* καὶ τὸ Πρωτοδικεῖον ἔκρινεν ἐπ' αὐτῆς, τῆς ἀποφάσεως δὲ ταύτης γίνεται ἤδη ἐφεσις, μὴ βασίμως προβάλλουν οἱ ἐφεσιβλητοὶ ὅτι πρόκειται περὶ ἀποφάσεως τοῦ Προέδρου μὴ ὑποκειμένης εἰς ἐφεσιν (*).

Ἐπειδὴ προκειμένου περὶ ἀποφάσεως τοῦ Προέδρου δι' ἧς δὲν δικάζει ὡς Δικαστήριον ὡς ἐπὶ ἐξώσεως δυστροποῦντος μισθωτοῦ) ἀφορώσεως εἰς προσωρινὰ μέτρα, ἐν γένει μὲν ἡ ἀπόφασις τοῦ δὲν ὑπόκειται εἰς ἀνάκλησιν, ἀλλ' ἐὰν μετὰ τὴν ἀπόφασιν τοῦ προσήχθησαν γεγονότα τὰ ὅποια δὲν εἶχεν ὑπ' ὄψιν του, ὅτε τὸ πρῶτον ἔκρινεν, ἄτινα γεγονότα ἐὰν εἶχον προσαχθῆ προηγουμένως ἄλλως ἤθελε κρίνει ὁ Πρόεδρος, τότε δύναται νὰ ἀνακαλέσῃ τὴν ἀπόφασιν τοῦ τὴν πρῶτην (Π. Ν. 14 (42. 1) παρὰ β. Οἶκον. Πολ. Δικον. Ἐγγειρ Ἐκδ. γ' 82. 13) (**).

Ἐπειδὴ ὁ ἐκκαλὼν ἰσχυρίζεται ὅτι δὲν ἐγένοντο ἀντιρρήσεις κατὰ τὴν σφράγισιν καὶ ἀποσφράγισιν τῆς περιουσίας τῆς κληρονομικῆς ὑπὸ τῶν ἤδη ἐφεσιβλητῶν, ὅτι δὲ αὐταὶ εἰσὶ κληροδόχοι κατὰ τὴν διαθήκην, δικαιούμενοι εἰς ἀπαίτησιν τοῦ κληροδοτήματος μετὰ τὴν πληρωμὴν τῶν χρεῶν καὶ τὴν ἐκ μέρους τῶν κληρονόμων φαλκιδευσιν τῶν κληροδοτημάτων, ἄτινα γεγονότα δὲν ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν ὁ Πρόεδρος, ὅστις μετὰ τὴν ἀποσφράγισιν καὶ τὸν διορισμὸν τῶν κληρονόμων ὡς φυλάκων, μὴ γενομένης ἀντιρρήσεως κατὰ τὴν ἀποσφράγισιν, προέβη εἰτα εἰς τὸν διορισμὸν φύλακος.

Ἐπειδὴ δὲν ἀπαιτεῖ ὁ Νόμος νὰ καλῶνται ὑπὸ τοῦ ἐνεργούντος τὴν σφράγισιν ὡς καὶ τὴν ἀπογραφὴν ὑπαλλήλου οἱ ἑνδιαφερόμενοι, ἀλλ' ὑποχρεοῦται ὁ ἐνεργῶν τὴν ἀποσφράγισιν Εἰρηνοδίκης νὰ καλέσῃ τοὺς αὐθορμήτως προσελθόντας κατὰ τὴν σφράγισιν (ἄρθρ. 1064 Πολιτ. Δικον.)

Ἄριθ. 116 (1897)

Εισηγητὴς ὁ Πρόεδρος κ. ΣΠΙΘΑΚΗΣ

Ἐποναύσεως — μέσα ἀποδείξεως — ἔθιμον κατ' Ἐμπορικὸν Νόμον ἀπαράδεκτον — ἀρχὴ ἐκτελέσεως διὰ μερικῆς φορτώσεως.

Ἐπειδὴ ὀρθῶς δὲν ἐπετράπη εἰς τὸν ἐνάγοντα

(*) Ὑπάρχει καὶ ἐναντία γνώμη (Carré 2773) καθ' ἣν τὸ Δικαστήριον ἀπλῶς ἀναπληροῖ ἀρμοδιότητα καὶ ἀπόφασιν Προέδρου, συνεπῶς, ὡς ἡ ἀπόφασις ἐκείνου δὲν ὑπόκειται εἰς τὸ ἐνδίκον μέσον τῆς ἐπίσεως κατὰ τὸ ἄρθρον 638, οὕτω καὶ ἡ ἀπόφασις τούτου.

(**) Ὁμοίως τὸ Ἐφετεῖον Ἀθηνῶν ἀπόφ. 1007 τοῦ 98, καὶ Νόμος 16 Βασιλ. ΙΧ. γ) α' κελύει ἢ κωλύει, ὁ Πρακτωρ δύναται ἀνατρέπειν, οὐ μὴν ψήφον οἰκείαν.